

ЗАСНОВАНА 21 КВІТНЯ 1927 РОКУ ВИХОДИТЬ ЩОТИЖНЯ

КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК

ГАЗЕТА НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ УКРАЇНИ «КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ»

Безкоштовно

25 жовтня 2007 року

№32 (2808)

ВІЗИТ ДРУЖБИ

9 жовтня наш університет відвідала делегація з Японії на чолі з віце-президентом японського товариства «Сока Гаккай Інтернешнл» паном Косаку Ето. Це не перший візит японських колег до нашого університету. Цього разу японська делегація завітала до Києва з нагоди відкриття фотовиставки видатного мислителя, буддистського філософа-гуманіста, президента Товариства «Сока Гаккай Інтернешнл» пана Дайсаку Ікеди. В складі японської делегації були представники викладачів Університету Сока та журналісти. Зазначимо, що в перекладі з японської «Сока Гаккай» означає «Товариство створення цінностей».

У ході зустрічі ректор університету М.З.Згуровський засвідчив свою повагу та

передав вітання пану Дайсаку Ікеді, який, до речі, є Почесним доктором НТУУ «КПІ». Під час бесіди з паном Косаку Ето Михайло Захарович вказав на високу місію гостей, які сприяють культурному взаємозбагаченню двох великих народів – українського та японського.

У ході зустрічі ректор поінформував гостей про діяльність створеного в минулому році Українсько-японського центру НТУУ «КПІ». Віце-президент «Сока Гаккай Інтернешнл» пан Косаку Ето високо оцінив здобутки центру в справі поширення японської культури в Україні та висловив подяку ректору НТУУ «КПІ» за зроблену роботу.

Сторони висловили бажання продовжувати плідне співробітництво між університетами.

Инф. «КПІ»

HighMatTech-2007

У другій половині 80-х з ініціативи відомого фінського вченого Кая Ліліуса (нині – іноземний член НАН України) і директора ПІМ НАН України академіка В.І.Трефілова розпочалося проведення міжнародних конференцій з матеріалознавства MatTech, метою яких був обмін науковими досягненнями і встановлення контактів між ученими-матеріалознавцями Західної та Східної Європи. Конференції проходили в Гельсінкі, Страсбурзі, Санкт-Петербурзі. На жаль, через відомі економічні негаразди в колишньому СРСР на початку 90-х рр., проведення конференцій припинилося – остання пройшла у 1992 р.

Українські матеріалознавці виступили з ініціативою поновити європейські матеріалознавчі форуми – під новою назвою, що більш відповідає сучасним тенденціям у матеріалознавстві – HighMatTech. 15 жовтня 2007 року в залі засідань Вченої ради НТУУ «КПІ» відбулось урочисте відкриття міжнародної конференції «Високі технології матеріалознавства на службі прогресу» (HighMatTech-2007), у якій взяли участь учені-матеріалознавці з Білорусі, Естонії, Італії, Литви, Німеччини, Росії, США, України.

Тематика конференції охопила всі напрями сучасного матеріалознавства: фундаментальні принципи сучасного матеріалознавства, діаграми стану, металеві матеріали, новітні матеріали на основі дисперсних частинок (порошків, во-

локон та ін.), наноматеріалознавство, кераміка функціонального і конструкційного призначення, композиційні матеріали, функціональні матеріали, зокрема, матеріали для електроніки, порошкова металургія та інші.

На урочистому відкритті учасників конференції від імені НТУУ «КПІ» привітав проректор з міжнародних зв'язків чл.-кор. НАН України проф. С.І.Сидоренко. На пленарному засіданні з доповідями виступили директор Інституту проблем матеріалознавства ім. І.Н. Францевича НАН України академік НАН України В.В.Скороход, Г.Ефенбергер (MSIT Workplace & MSIT Phase Diagrams Center, Німеччина), Д.Б.Тіторов (Фізико-технічний інститут Уральське відділення РАН, Росія), Р.А. Андрієвський (Інститут проблем хімічної фізики РАН, Росія), Б.А.Мовчан (Міжнародний центр електронно-променевої технології Інституту електроварування ім. Є.О.Патона НАН України).

Слід зазначити, що близько половини наукових працівників інститутів матеріалознавчого профілю НАН України – випускники КПІ. Проведення конференції сприятиме встановленню і поглибленню зв'язків українських учених-матеріалознавців, зокрема нашого університету, із зарубіжними колегами і сприятиме міжнародній співпраці в цій галузі.

Инф. «КПІ»

Конференція організації ветеранів

4 жовтня 2007 року відбулася конференція громадської організації «Ветеран КПІ». 1178 повноважних делегатів від інститутів, факультетів, підрозділів університету заслухали звіт голови Ради ветеранів Юрія Васильовича Нестеренка.

У доповіді було зазначено, що нині організація «Ветеран КПІ» об'єднує близько 1500 науково-педагогічних працівників та службовців. Серед них: учасників бойових дій – 57 осіб; ветеранів Великої Вітчизняної війни – 88; ветеранів праці – 1247, у тому числі ветеранів КПІ – 241; ветеранів силових відомств – 68 осіб.

Виступає Г.П.Галкін

Робота громадської ветеранської організації університету регламентується Конституцією України, чинним законодавством, Статутом організації ветеранів України та Положенням про громадську організацію «Ветеран КПІ».

Головна мета організації – захист законних прав, соціальних, економічних, вікових та інших інтересів ветеранів, збереження і примноження традицій ветеранської організації університету, зміцнення її єдності. Увага до кожного ветерана, незалежно від того, працює він чи заслужено відпочиває. На шану й подяку заслуговують усі, хто своєю звитяжною працею самовіддано примножував і примножує честь і всесвітню славу нашого університету.

Одним із головних своїх завдань як громадської організації вищого навчального закладу ветерани вважають патріотичне виховання студентської молоді на кращих традиціях старших поколінь, культурного і духовного надбання народу України, поваги до батьків, збереження спадкоємності поколінь. Багатотисячний колектив університету – це унікальна спільнота. У ньому мудрість старшого покоління, прагматизм – зрілого, і нестримна енергія нашого майбутнього – студентства. Взаємодоповнюючи одне одного, вони утворюють середовище науки і знань, з одного боку, прагнення опанувати ними – з іншого.

Делегати позитивно оцінили діяльність Ради ветеранів за звітний період.

З нагоди Дня ветерана наказом ректора університету акти-висти ветеранського руху були заохочені грошовими преміями та нагороджені грамотами. Завершилась робота конференції концертною програмою, яку підготували аматорські колективи університету.

У роботі конференції брали участь: Г.П.Галкін – голова комітету ветеранських організацій вузів м. Києва, В.К.Пастухов – заступник голови Організації ветеранів Солом'янського району м. Києва, В.І.Молчанов – голова профкому університету, В.Д.Тетерятник – помічник ректора та ін.

Инф. Ради ветеранів університету

«Жінки КПІ 1898-2008 рр.»

Над проектом під такою назвою розпочинає науково-дослідну роботу Науково-методичний центр системного аналізу і статистики університету (керівник Г.П.Бахтіна). Метою проекту є створення книги «Жінки НТУУ «КПІ» 1898-2008 рр.», вихід якої планується до 110-річчя КПІ. Ініціатором проекту виступила Спілка жінок НТУУ «КПІ» (голова проф. Н.Д.Панкратова) разом із Спілкою жінок Солом'янського району м. Києва та Спілкою жінок м. Києва.

Передбачається, що в роботі також візьмуть участь Видавничо-поліграфічний інститут, факультет соціології, Державний політехнічний музей, НТБ ім. Г.Денисенка, газета «Київський політехнік», ВПЦ «Політехніка».

Ініціатори сподіваються, що видання книги сприятиме поширенню інформації про університет «КПІ» як про лідера інженерної освіти, центр культури та ініціатора роботи зі сталого розвитку людства в аспекті Декларації тисячоліття ООН, де «ендерному напрямку визначено ключову роль».

Прохання до співробітників, випускників університету всіх років, студентів взяти участь у проекті. На вас чекають у Науково-методичному центрі системного аналізу і статистики за адресою: 03056, м. Київ, просп. Перемоги, 37, корп. 1, кім. 304 тел./факс +38(044) 454-99-23 (Галина Петрівна Бахтіна), e-mail: bakhtina@ntu-kpi.kiev.ua, http://aist.ntu-kpi.kiev.ua та в Інформаційно-обчислювальному центрі забезпечення навчального процесу за тією ж адресою (корп. 1, кім. 143), тел.: 241-68-32, 454-96-42 (Тетяна Анатоліївна Маторина), e-mail: ivc@ntu-kpi.kiev.ua.

Инф. «КПІ»

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

1 Делегація з Японії

Конференція з матеріалознавства

До 110-річчя КПІ

2 Ю.С.Синькопу – 70!

Практика в Магдебурзі

Відпочинок – 2007

3 Олена Теліга: коротке життя довжиною у вічність

4 Фотовиставка Дайсаку Ікеди

Грані творчості у бібліотеці

Фотопогляд

ВІТАЄМО!

Юрію Степановичу Синькопу – 70!

Наукові, педагогічні, управлінські досягнення, вся трудова доля Юрія Степановича Синькопа нерозривно пов'язані з Київським політехнічним інститутом. Юрій Степанович Синькоп, професор, кандидат технічних наук народився у 1937 р. Закінчив КПІ в 1964 р., захистив кандидатську дисертацію в 1973 р. У КПІ працює з 1963 р. асистентом, ст. викладачем, доцентом, заст. декана, проректором, завідувачем кафедри з 1990 р. до 2005 року. У 1991 р. йому присвоєно звання професора, в 1998 р. – звання "Заслужений працівник освіти України".

У 1990 р., коли завідувачем кафедри теоретичної електроніки став Юрій Степанович Синькоп, почався новий етап її розвитку. З 1 вересня 1991 року відкривається підготовка студентів за спеціальністю "Фізична електроніка", основний напрямок якої – вивчення і моделювання фізичних явищ та їхнє використання в сучасній електронній техніці і технології. А з 1 вересня 1993 року відкривається спеціальність "Біомедична електроніка". Створення цієї спеціальності було обумовлено розвитком в Україні наукоємних медичних технологій, систем діагностики і медичного приладобудування. Заявки на фахівців такого профілю надходили від багатьох підприємств м. Києва. За короткий час під керівництвом Ю.С.Синькопа була проведена велика робота зі створення принципово нових навчальних планів і програм. Підготовка фахівців для проектування, виробництва й експлуатації біомедичних електронних систем вимагала знань фундаментальних наук, електроніки з основами

біофізики, біохімії, анатомії, фізіології, діагностики. Обидві спеціальності передбачали як глибоку фізико-математичну і комп'ютерну підготовку, так і подальшу спеціалізацію з таких дисциплін, як: біомедична електроніка, схемотехнічне моделювання і проектування біомедичних приладів і пристроїв, електронних приладів НВЧ, моделювання й автоматизація технологічних процесів, субмікронних твердотільних приладів, макромодельованні інтегральних мікросхем тощо. Відповідно до нових напрямків діяльності у 1994 р. кафедра одержала назву фізичної і біомедичної електроніки. Для підготовки таких фахівців з ініціативи проф. Ю.С.Синькопа у 1997 р. в університеті відкрито спеціальність "Фізична і біомедична електроніка".

Проф. Ю.С.Синькоп керує науковою роботою з автоматизації моделювання технологічних процесів в електроніці й розв'язання актуальних проблем розвитку і впровадження сучасного медико-технічного устаткування в Україні. Є одним з організаторів підготовки і підвищення кваліфікації фахівців у галузі біомедичної електроніки. Він видав 136 наукових праць, у тому числі 7 навчальних посібників (самостійно або у співавторстві): "Моделювання технологічних процесів виробництва ВІС", "Автоматизація проектування технологічних процесів виробництва ВІС", "Технологія складання інтегральних схем", "Моде-

лювання технологічних процесів в електроніці", "Біомедичні сигнали і їхня обробка", "Фізика електронних процесів", "Системи відображення в медицині"; і одну монографію "Роль електростатичних взаємодій в адсорбції на поверхні твердих оксидів". За навчальний посібник "Біомедичні сигнали та їх обробка" групу авторів було надгороджено першою премією НТУУ "КПІ".

Наукова група проф. Ю.С.Синькопа розробила апарати для магнітної терапії і стимуляції МС-92М, сумісної магніто-лазерної терапії та для магнітотерапії шлунково-кишкового тракту. Ефективність апарату підтверджено клінічними випробуваннями в медичних закладах, а Комітет з нової медичної техніки Міністерства охорони здоров'я України видав реєстраційне свідоцтво на цей апарат і дозвіл на його виробництво.

Протягом 15 років Ю.С.Синькоп був головою оргкомітету наукової міжнародної конференції "Проблеми фізичної та біомедичної електроніки", він є членом міжвідомчої комісії при Міністерстві охорони здоров'я з сучасної медичної техніки, плідно працює за міжнародними проектами. Зокрема, спільно з колегою Р.Кассінгом з Німеччини (м. Кассель) видано навчальний посібник "Фізика електронних процесів".

З ювілеєм Вас – вельмишановний Юрій Степановичу, міцного здоров'я, сімейного щастя, творчої наснаги, великих успіхів.

Коледи

11 жовтня відбулася планова щорічна нарада, на яку зібралися керівники з наукової роботи підрозділів університету, щоб проаналізувати наявні показники з наукової діяльності, обговорити питання щодо річного звіту та виришити поточні справи.

У вступному слові проректора з наукової роботи професора М.Ю.Ільченка було наголошено, що нинішній рік був значимим для науковців університету: навесні вийшов Закон України "Про науковий парк "Київська політехніка", який було відкрито у травні; у липні було ухвалено постанову Кабміну про заходи щодо виконання зазначеного вище закону. І, нарешті, 19 вересня побачило світ розпорядження КМ України про схвалення інноваційної діяльності наукового парку "Київська політехніка".

Відповідно до рішення Кабміну та наказу Міністерства освіти і науки України "Про запровадження в НТУУ "КПІ" пілотного проекту "Дослід-

ницький університет" 14 вересня було видано наказ по університету, в якому зазначено, що дослідницький університет формується на підставі тісної інтеграції наукової діяльності та навчання.

В обговоренні взяли участь та виступили: О.В.Савич – керівник організаційного відділу НДЧ, Т.К.Фінчук – керівник планово-економічної групи НДЧ, В.М.Лебенко – керівник відділу аспірантури та докторан-

Радяться керівники з наукової роботи

тури університету. Вона, зокрема, навела цікаві цифри: 50 молодих науковців 14 листопада закінчують аспірантуру НТУУ "КПІ", 80% з них буде працевлаштовано на кафедрах університету. Є рішення Вченої ради університету про збільшення кількості аспірантів у 2-3 рази, але воно не виконується. Є проблеми також зі збільшенням кількості наукових керівників аспірантів. Це привід для роздумів керівників усіх підрозділів, підсумував наприкінці М.Ю.Ільченко.

Инф. "КПІ"

Відпочинок – 2007 у профкомі співробітників

Розмова з головою профкому співробітників університету **В.І.Молчановим** про літній відпочинок розпочалася традиційно: "Профспілковий комітет НТУУ "КПІ" приділяє постійну увагу питанням відпочинку й оздоровлення співробітників університету та членів їх сімей, – повідомив Віталій Іванович. – Цього року політехніки та їх родини, – вів далі профспілковий лідер, – мали змогу оздоровитися на базах відпочинку університету: в пансіонаті "Маяк" (на Чорному морі) та в "Політехніку" (на Київському водосховищі). Спортивний оздоровчий табір "Сосновий" та "Глобус" не працювали, хоча, стартувавши з "Глобуса", 150 студентів університету разом із досвідченими інструкторами з пішохідного туризму пройшли відповідними маршрутами".

Далі з'ясувалося, що всього за звичайний період оздоровлено: у пансіонаті "Маяк" – 900 співробітників та членів їх родин і 950 студентів; на базі "Політехнік" – 114 співробітників, 143 студенти і 6 дітей; у санаторіях України (за пільговими путівками Фонду соціального страхування) – 223 співробітники і 20 дітей; у дитячих оздоровчих таборах – 106 дітей (за путівками Миськпрофради та Миському працівників освіти Києва), з них 30 у таборі "Кристал" (Алушта) – за безкоштовними путівками, що їх у сумі 11 тис. євро оплатила Спілка самаритян України, з якою у КПІ давні партнерські зв'язки.

До розмови долучився і заступник голови профкому І.І.Білик: "Попри названі цифри, – зауважив він, – підготовка і проведення оздоровчого сезону залишають бажати кращого. Лише пансіонат "Маяк" цього літа надавав послуги відпочинку вальникам у повному обсязі (завдяки, у першу чергу, енергії його директора А.Н.Аврахова), у "Політехніку" не встигли повністю відремонтувати їдальню та встановити відповідне обладнання. Також потребує ремонту цокольний поверх корпусу, виділеного для відпочинку студентів, адміністративний корпус тощо".

Завдяки гарній роботі Центру студентського харчування (директор Г.А.Пушкарнік) у "Політехніку" годували смачно й калорійно. "Щоб зберегти не давню відремонтовану корпусу бази "Політехнік" у придатному для експлуатації стані, слід підтримувати в них у зимовий період певну температуру, для цього заплановано придбати дизель-генератор, адже в рай-

оні трапляється тривале вимкнення централізованої електромережі", – повідомив директор бази М.Д.Шевченко.

"Цього року проведено великий комплекс ремонтних робіт у "Сосновому", зокрема з перепланування приміщень, тепер побутові зручності є в кожній кімнаті. Але загальний стан справ викликає сум і занепокоєння, – констатує В.І.Молчанов. – Адже ще базу планували запустити в серпні 2006-го, потім у серпні 2007-го, тепер сподіваємося, що вона запрацює в 2008 р. На жаль, роботи виконувалися з порушенням проектною документації, що суттєво знизило комфортність кімнат (проходи між ліжками вузькі, ліжка частково загорджують двері), в їдальні розводка кабелів електроживлення не відповідає плануванню обладнання тощо".

Оскільки "Політехнік" і "Сосновий" мають зручне транспортне сполучення з містом, їх доцільно використовувати протягом усього року, приміром, для проведення загальноуніверситетських (факультетських, інститутських) заходів. Їх інфраструктура розрахована не лише на відпочинок, а й на проведення семінарів, конференцій, ділових зустрічей тощо, – одностайно у своїх висновках керівники профкому.

Кореспондентів "КПІ" також повідомили, що в профкомі є достатня кількість путівок до різних санаторіїв України (у Карпатах, Криму, біля Києва тощо). Комісія соцстраху профкому активно працює для надання путівок співробітникам. Практично всі, хто потребує лікування, можуть отримати відповідні путівки.

Важлива роль в оздоровленні й організації дозвілля співробітників належить культурно-і спортивно-масовій роботі. Останнім часом збільшилася кількість екскурсій, які відвідують політехніки, – до Софіївки, Кам'янець-Подільського, Львова, Одеси тощо. Оскільки частину вартості путівок компенсує профком, бажаних відпочити мандруючи завжди багато. Гарно працює, зауважив В.І.Молчанов, комісія профкому з культури і спорту на чолі з Г.І.Лозою та С.А.Журавльовим. Вона опікується, зокрема, придбанням квитків у театр (частину вартості також компенсує профком). Завдяки підтримці профкому, співробітники також можуть безкоштовно тренуватися в секціях з футболу, баскетболу, тенісу, важкої атлетики у спорткомплексі НТУУ "КПІ".

На прощання Віталій Іванович нагадав: "Активніше звертайтеся до своїх профорґів щодо інформації та послуг".

Записала Н.Вдовенко

ЛІТНЯ ПРАКТИКА В МАГДЕБУРЗІ

Нас можна назвати щасливчиками. Цього літа наша технологічна практика проходила в університеті ім. Оттофон-Геріке (м. Магдебург, Німеччина), оскільки ми є студентами спільного українсько-німецького факультету машинобудування.

Наш німецький куратор склав план так, що ми перебували в одному з інститутів факультету машинобудування протягом тижня. Всього ми відвідали 4 інститути. Інститут технологічного оснащення та забезпечення якості виробів (Institut für Fertigungstechnik und Qualitätssicherung, IFQ), Інститут матеріалознавства та зварювання (Institut für Werkstoff- und Fügetechnik, IWF), Інститут мобільних систем (Institut für Mobile Systeme, IMS), Інститут конструювання машин (Institut für Maschinenkonstruktion, IMK).

Перебуваючи у IFQ, ми мали змогу побачити сучасну установку для здійснення контролю розмірів деталей. Нас одразу попередили, що сама тільки вимірювальна голівка коштує близько 30 тисяч євро, тому бажання зайвий раз щось чіпати не виникало... У випробувальній залі факультету представлені різні верстати, починаючи від пресів і закінчуючи шліфувальними та фрезерувальними. Всі вони в робочому стані і використовуються студентами та аспірантами при здійсненні дослідів для своїх робіт. Ми були свідками роботи аспіранта на одному з них... Нас попередили, що фотографувати зі спалахом заборонено, оскільки це може нашкодити системі керування «дива», що коштує декілька мільйонів євро... Візуально воно являє собою величезну прозору шафу, де саме оброблюється заготовка, та пульт керування – таке собі крісло з плоским дисплеєм, на якому відбувається «спілкування» з машиною.

Ми також відвідали науково-дослідний інститут Фраунгофера, основним напрямком діяльності якого є вивчення та впровадження новітніх досягнень комп'ютерної техніки в життя. Там, зокрема,

є зала віртуальної реальності з оглядом на 360°, яка має круглу форму з екраном по всьому периметру стіни. На стелі знаходяться 6 проєкторів, кожен з яких демонструє 60° зображення. На базі зали різні фірми замовляють тренінги для персоналу, завдяки яким виключається можливість псування дорогого обладнання під час навчання. Також там вивчають усі недоліки та переваги будівель перед їх зведенням. Для цього виконують їх 3D-модель з необхідною точністю і аналізують її.

Серед цікавих приладів ми мали змогу спостерігати також за роботою «принтерів» 3D-зображення (Rapid prototyping). У лабораторії знаходиться 3 машини, що виготовляли моделі з різних матеріалів. Серед них полімери, гіпс та листи паперу. Основна ідея ме-

сплавні пластини для різців тощо. Треба сказати, Австрія видалася нам іще затишнішою, ніж Німеччина. Захована в Альпах, вона наводить на думку про чарівність поєднання діяльності людства (наприклад, гігантське промислове підприємство розташоване в мальовничому міжгір'ї, біля повної форелі річки). Це і не дивно, оскільки екологія в країнах Єврозою є одним із пріоритетів внутрішньої політики.

Під час цієї подорожі наша група завтала також на найсучасніше підприємство фірми "Porsche" в Лейпцизі, на якому виробляють позашляховики Saenne. Менеджер по роботі з клієнтами провела для нас екскурсію по виробництву, ознайомила з історією та сучасним станом справ фірми. Залишалося лише дивуватися, з якою ретельністю вкручується кожний гвинтик. Недарма цей концерн має одну з найбездоганніших репутацій у світі як виробник автомобілів.

Отже, протягом робочих днів ми мали дуже насичену програму. Не марнували часу і у вихідні. За місяць ми побували в багатьох містах – Берліні, Бранденбурзі, Вольфсбурзі, Ганновері, Бремені, Дрездені... На деякий час наша нечисленна група розділялась. Хотілося якнайбільше побачити і кожний вирішував, що для нього стає на першому місці: гостювання у німецьких друзів у Кельні, відпочинок в одному з найбільших у Європі парку відпочинку Heide-Park чи подорож до Амстердаму. Можливо, читачеві здасться, що ми витратили не один статок, подорожуючи містами Старого Світу, але 500 євро стипендії нам на місяць вистачило.

Коли поверталися додому після місяця такого шаленого темпу життя, відчувалася втома. Та й у голові залишилось зовсім небагато місця для сприйняття ще чогось нового – потрібен був час на осмислення побаченого та пережитого. Їхали і думали про неймовірні потенційні можливості нашої рідної Батьківщини, які, поза сумнівом, реалізуються.

А.Зінов, Д.Джумик, студенти IV курсу Спільного українсько-німецького факультету машинобудування

тоду полягає в пошаровому створенні моделі, попередньо розробленої за допомогою САБ-програм.

На другий тиждень нашого перебування у Магдебурзі кафедра матеріалознавства організувала для групи своїх студентів поїздку на підприємство концерну «Plansee», що розташовано в Австрії. Туди було запрошено і нас. Ми спостерігали за процесом виробництва дроту з тугоплавких металів, таких як вольфрам та молібден. Також на заводі виробляють різні інструменти з твердих сплавів, наприклад, фрези, твердо-

ПАМ'ЯТЬ

КОРОТКЕ ЖИТТЯ ДОВЖИНОЮ У ВІЧНІСТЬ

І в павутинні перехресних барв,
Я палко мрію до самого рання,
Щоб Бог зіслав мені найбільший дар:
Гарячу смерть, не зимне умирання.

Життя можна прожити по-різному. Можна йти довго й тихо, залишаючи непомітні сліди на піску буття, що змие час, а можна спалахнути коротко і яскраво, осліпивши своїм блиском все навкруги. Історія знає немало прикладів таких зірок, чий життя згоріли миттєво за ідею чи справу, але чия жертва ми пам'ятаємо і шануємо. 22 липня минулого року ми відзначали 100-річчя з дня народження талановитої української поетеси і патріотки Олени Теліги, чия зірка погасла на кривавому небі війни усього в тридцять чотири роки. Свій останній притулок вона знайшла в Бабиному Яру, залишивши по собі декілька збірок поезій і великий слід в українській історії.

Олена Теліга

Олена Теліга (дівоче прізвище Шовгенова) народилась 22 липня 1906 року в місті Іллінську, що під Москвою, в інтелігентній родині. Мати майбутньої поетеси Уляна Степанівна була родом з Поділля з сім'ї православного священика, батько ж Іван Опанасович був відомим фахівцем, гідротехніком-практиком. Коли Олені виповнилось п'ять років, Шовгенови з трьома дітьми (дочкою і двома старшими братами Андрієм та Сергієм) 1911 року переїжджають до Санкт-Петербурга, а в 1918 році родина перебирається до Києва, де Іван Опанасович починає працювати професором Київського політехнічного інституту на гідротехнічному та меліоративному відділенні інженерного факультету. Саме з Києвом майбутня поетеса й пов'язує найкращі моменти в житті, неодноразово згадувати місто у своїх листах та поезіях.

Життя у Києві зовсім відрізнялось від петербурзького, адже тут Шовгенови застала Українська революція. Іван Опанасович стає міністром уряду Української Народної Республіки, а старший брат Сергій вояком армії УНР. Олена ж тоді

ще перебувала у полоні юнацьких мрій. Її змалечку вабить природа, сади та парки, мальовничі сквери міста. Можливо, саме це зачарування й пробудило в ній поетичну уяву. Варто зазначити лише, що в сім'ї Шовгенових молодший син Андрій також став поетом.

Після поразки української державності батько і старший брат у 1920 році змушені були податися в еміграцію. Олена ж з матір'ю і молодшим братом залишилась у Києві. Щоб якось звести кінці з кінцями, мати продавала хатні речі, а 13-річна Оленка працювала за пайок на комуністичних городах, влаштувалась посильною в уже рідну Київську політехніку, де ще нещодавно працював батько. «З таємничою радісною усмішкою мила я підлогу і закопчене начиння, з такою ж усмішкою ганяла і розносила повістки або пиляла дрова, — зізнається Олена в листі до подруги. — Все це мене мало обходило, і все я робила мов у сні, робила старанно, але не переймаючись всім цим». Так почалося її духовне гартування.

У липні 1922 року Олена з матір'ю та братом вирушають в еміграцію до Чехословаччини, де батько Іван Опанасович став першим ректором Української Подебрадської господарської академії. Закінчивши курси у Подебрадах, вона стає студенткою історико-літературного відділу Українського вищого педагогічного інституту ім. М. Драгоманова у Празі. Поринувши у бурхливе студентське життя, Олена бере активну участь у літературних вечорах та диспутах, спілкується з Н. Лівичською-Холодною, Є. Маланюком, Ю. Дарганом, О. Ольжичем, Л. Мосендзом. Але з невідомих причин диплома вона з однокурсниками так і не отримала.

У студентські роки Олена Шовгенова зустріла й свого майбутнього чоловіка Михайла Телігу — кубанського козака, бандуриста, недавнього старшину армії УНР, з яким і поєднала долю 1 серпня 1926 року.

Уже в 1927 році про Олену починають говорити як про поетесу, хоча публікації її перших віршів не знайдено. Без дозволу автора, друзі надсилають листа і твори Теліги редакторів «Літературно-наукового вісника» Д. Донцову, який першим вже тоді розгледів справжній поетичний талант у ще недосконалих творах молоді поетеси.

Невдовзі подружжя переїжджає до Варшави. Тоді ж настали злидні й нестатки. Є навіть відомості, що поетеси доводилося працювати з музичними номерами в нічних кабаре чи навіть манекенницею, аж поки не вдалося влаштуватися вчителькою початкових класів. У ці роки вона активно друкує у «Віснику» й інших журналах не тільки свої вірші, а й прозу та публіцистику. Так у 1933 році з'являється фрагмент оповідання «Або-або», в основу якого були покладені власні враження від пережитого в Києві за часів радянської влади. Олена відгукається на появу творів інших письменників, намагається по-своєму інтерпретувати актуальні, на її думку, теми й образи.

У грудні 1939 року Теліги переїжджають до Кракова, де Олена зустріла свого давнього знайомого Олега Кандибу-Ольжича — відомого поета та вченого, громадського і політичного діяча, одного з керівників націоналістичного руху. Розмова з ним стала визначальною в її подальшій долі, бо саме відтоді вона взялася до активної роботи в ОУН.

На плечі поетеси відразу впала важка і відповідальна робота. Олена готує ідеологічні матеріали, які відправлялися на Україну, складає тексти листівок, відозв, летючок. Але, якщо спершу революціонери-підпільники поставилися з недовірою до молоді й тенденційної жінки, що, на їх думку, не годилась для складної революційної роботи, то пізніше,

розгледівши в ній справжню патріотку, цілковито прийняли її у свої лави.

Хоч і бурхливим було життя Теліги в Польщі, якимсь нездоланне тяжіння до Києва жило в її душі постійно і вже у липні 1941 року у складі однієї з похідних груп Олена разом із письменником Уласом Самчуком перейшла Сян і вирушила до Львова, а 22 жовтня прибула до Києва. Так здійснилась її мрія.

Та напівзруйнована столиця зустріла свою дочку невідомою їй радістю: «Проглянула знайомим Святошином, але... не було знайомих облич; усі обличчя — сумні й замкнуті, замість радісної батьківщини — почорнілі й похилені Каравайські дачі, як символ загальної опущеності. Обшарпана Політехніка, неплеканий парк, де проходили дитячі забави. Усе не так... Усе нове...»

Не шкодуючи сил, Олена Теліга та сотні інших її побратимів беруться за налагодження громадського, політичного та культурного життя в Києві. У літературній сфері залишились самі згарища та руїна, але поетеса організовує Спілку українських письменників, відкриває пункт харчування для своїх соратників.

Жила в той час поетеса «в якомусь провулку, в старому двоповерховому будинку, її помешкання було на першому поверсі. Вікна з усіх кімнат виходили на подвір'я. Господиною була похилого віку бабуся... На двох стінах — суцільні картини, портрети й ікони. Дуже багато словників — українських, російських, чеських...» Але не дивлячись на такі умови, зоранку поетеса з'являлась акуратно вдягнена й з радісною посмішкою на устах.

Щоб ширше реалізувати свої завдання, Олена Теліга починає редагувати літературний тижневик «Литаври». Газета торкалась різноманітних питань і мала яскраве антимперське забарвлення. Працювати поетеси було

важко, адже старших ветеранів пера залишилось обмаль, молодь мала вже радянське виховання, а статті, в яких автори славили фіурера та його «новий порядок», Олена Теліга відмовлялась друкувати навіть попри те, що це дуже часто ставало приводом для доносів у гестапо.

Поетеса не брала до уваги постанов німецької влади, зухвало і принципово ігнорувала всі вказівки. Врешті «Литаври» заборонили, почалися арешти. І хоч попереджали друзі поетесу, що гестапо готує засідку в приміщенні Спілки, у приватній розмові з М. Михалевичем О. Теліга підкреслила: «Ще раз із Києва на еміграцію не поїду! Не можу...»

Поетеса сама зробила свій вибір, а разом із нею його зробив і її чоловік Михайло. Під час арешту він назвався письменником, щоб бути разом з нею. 21 лютого 1942 р. в Бабиному Яру Олену Телігу разом з іншими діячами ОУН розстріляли фашисти. У гестапо О. Теліга перебувала в камері № 34, де пізніше знайшли напис, зроблений її рукою: «Тут сиділа і звідти йде на розстріл Олена Теліга». Зверху викарбовано націоналістичний стилізований під меч Тризуб. А один із німецьких офіцерів після смерті Олени зізнався: «Я ще не бачив чоловіка, щоб так героїчно вмирав, як ця гарна жінка».

Десять років ми нічого не знали про постать нашої поетеси й патріотки Олени Теліги. Її ім'я виринуло із забуття лише через 50 років після загибелі, коли в Києві у лютому 1992 р. в Бабиному Яру було встановлено пам'ятний хрест на її честь, вулицю, що пролягає поруч, назвали її іменем, створено Всеукраїнське жіноче товариство імені О. Теліги, засновано Міжнародну літературно-мистецьку премію. На сьогодні відомий лише сорок один вірш з написаних поетесою. За життя її так і не вдалося видати жодної збірки. Та хоч і залишила вона по собі невеликий творчий спадок, життя її було коротке, але яскраве й сповнене великих справ, а тому й має бути вічним у нашій пам'яті.

Марина Калачова

НАПЕРЕДОДНІ
[Два сонети]

О. Ш.

1
Коли приходиш ніжний і шумкий
І дзвоном слів перетинаєш спокій,
Мені здається: з весняних потоків
Пливуть бурхливі і ясні струмки.
Тоді вдаряють спінені думки
У таємничість непочатих років,
Куди пірве твої юнацькі кроки
Далекий шлях — тривожний і стрімкий.
Так радісно тримать мої долони
У цій кімнаті, де в низькій поклоні
Схилились айстри на овальний стіл;
Та все ж життя — це обрії далекі,
Це літаків непогамовний клекіт,
І у руках — скажений скоростріл.

2
Не раз кажу: змагайся і шукай!
Вдивляйся в очі пристрастей і зречень!
І знаю я — в один затихлий вечір
До інших брам сягне твоя рука.
Щось захлисне, мов повинна ріка,
Моє лице і всі знайомі речі,
Бо щастя вихром упаде на плечі
Й закрутить дні, мов крила вітряка.
Та ледве прийде кликане і ждане,
Та кинеш все, щоб на гучні майдани
Піти у слід за тисячами ніг...
І раптом пам'ять, мов натхнений майстер,
Вогнем замлює золотавість айстер,
Овальний стіл — і мій веселий сміх.

СУЧАСНИКАМ

«Не треба слів! Хай буде тільки діло!
Його роби — спокійний і суворий.
Не плутай душу у горіння тіла,
Сховай свій біль. Зломи раптовий порив»
Але для мене — у святім союзі:
Душа і тіло, щастя з гострим боєм.
Мій біль бринить, зате коли сміюся,
То сміх мій рветься джерелом на волю!
Не лічу слів. Даю без міри ніжність.
А може, в цьому є й моя сміливість:
Палити сонце в хуртовині сніжній,
Купати душу у холодній зливі.
Вітрами й сонцем Бог мій шлях намітив.
Та там, де треба, — я тверда й суворя.
О краю мій, моїх ясних привітів
Не діставав від мене жодний ворог.

Моя душа й по темнім трунку
Не хоче слухатись поради,
І знову радісно і струнко
Біжить під вітер і під град.
Щоб, заховавши мудрий досвід

У скриньці без ключів і дна,
Знов зустрічати сирій розвіт
Вогнем отрути чи вина.
Щоб власній вірі непохитній
Палити лампаду в чорну ніч
І йти крізь січні в теплі квітні,
Крізь біль розлук — у радість стріч.
А перехожим на дорогах
Без вороття давать дари,
І діставать нові від Бога,
Коли не вистачить старих.

ПОВОРОТ

Це буде так: в осінній день прозорий
Переїдемо ми на свої дороги.
Тяжке змагання наші душі зоре,
Щоб колосились зерна перемоги.
І те, що мрією було роками,
Все обернеться в дійсність і можливість, —
Нам буде сонцем кожний кущ і камінь
У ці хвилини — гострі і щасливі!
Подумать тільки: наші села й люди,
А завтра прийдемо — до свого міста!
Захоплять владно золотоділі груди
Своє повітря — тепле та іскристе!
Та звідкись сум зловіщий вітер вишле,
Щоб кинуть серце у крижаний протяг:
Усе нове... І до старої вишні

Не виїде мати радісно напроти...
Душа з розбігу стане на сторожі,
Щоб обережно, але гостро стежить
Всі інші душі — зимні чи ворожі.
І всі глибокі поміж ними межі.
І часто серце запалає боєм,
А щось гаряче аж за горло стисне,
Коли над рідним, тим же самим полем
Зависне інша, незнайома пісня.
Чекає все: і розпач, і образа,
А рідний край нам буде — чужиною.
Не треба смутку! Зберемось відразу,
Щоб далі йти — дорогою одною.
Заметемо вогнем любови межі.
Переїдемо убрід бурхливі води,
Щоб взяти повно все, що нам належить,
І злитись знову зі своїм народом.

МУЖЧИНАМ

Не зирнуться слова, гартовані, як криця,
І у руці перо не зміниться на спис.
Бо ми лише жінки. У нас душа — криниця,
З якої ви п'єте: змагайся і кріпись!
І ми їх даємо не у залізнім гімні,
У сріблі ніжних слів, у вірі в вашу міць.
Бо швидко прийде день і у завісі димній
Ви зникнете від нас, мов зграя вільних птиць.
Ще салви не було, не заревли гармати,

Та ви вже на ногах. І ми в останній раз
Все, що дає життя іскристе і багате,
Мов медоносний сік, збираємо для вас.
Гойдайте ж кличний дзвін!
Крешть вогонь із кремені!
Ми ж, радістю життя вас напоївши вщерт, —
Без металевих слів і без зітхань даремних
По ваших же слідах підемо хоч на смерть!

БЕЗ НАЗВИ

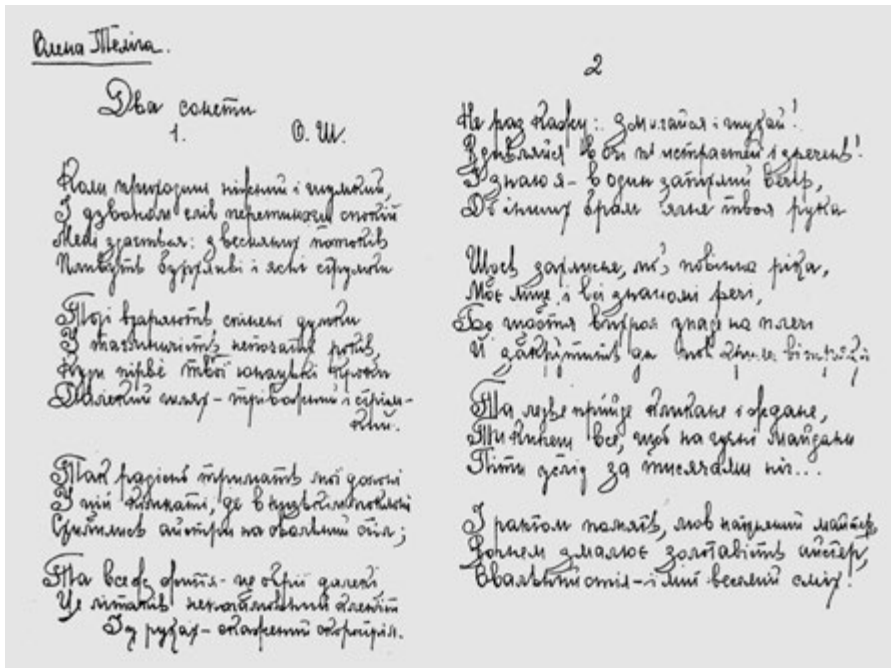
Д.Д.

Не любов, не примха й не пригода, —
Ще не всьому зватися дано!
Ще не завжди у глибоких водах
Відшукаєш непорушене дно.
І коли твоя душа, воскресла,
Знову мчить у осяйну путь,
Не питай, чий надхненні весла
Темний берег вміли відштовхнуть.
Не любов, не ніжність і не пристрасть, —
Тільки серце — збуджений орел!
Пий же бризки, свіжі та іскристі,
Безіменних, радісних джерел!

ВЕЧІРНЯ ПІСНЯ

За вікнами день холоне,
У вікнах — перші вогні...
Замкни у моїх долонях
Ненависть свою і гнів!
Зложи на мої коліна
Каміння жорстоких днів
І срібло свого полину
Мені поклади до ніг.
Щоб легке, розкуте серце
Співало, як вільний птах,
Щоб ти, найміцніший, сперся,
Спочив на моїх устах.
А я поцілунком теплим,
М'яким, мов дитячий сміх,
Згашу полум'яне пекло
В очах і думках твоїх.
Та завтра, коли простори
Проріже перша сурма, —
В задимлений, чорний морок
Зберу я тебе сама.
Не візьмеш плачу з собою —
Я плакать буду пізніше!
Тобі ж подарую зброю:
Цілунок, гострий, як ніж.
Щоб мав ти в залізнім свисті
Для крику і для мовчань —
Уста рішучі, як вистріл,
Тверді, як лезо меча.

Редакція висловлює подяку працівникам науково-технічної бібліотеки та доценту ФС С.К.Тимченку за допомогу у підготовці сторінки

Поезія світу від Дайсаку Ікеди

12 жовтня в музеї "Духовні скарби України" була представлена персональна фотовиставка президента "Сока Гаккай Інтернешнл" Дайсаку Ікеди "Мій всесвіт". На відкритті була присутня делегація НТУУ "КПІ" на чолі з ректором академіком М.З.Згуровським.

Варто дещо розповісти про автора представлених робіт – Дайсаку Ікеду – видатного японського філософа, поета й гуманіста, почесного професора й доктора 220 університетів світу, який, на жаль, не зміг приїхати на відкриття. Дайсаку Ікеда народився 1928 р. у Токіо в родині торговця водоростями, в повоєнний час закінчив інститут Фудзі, 1947 р. прийняв учення буддизму. 1960 р. став третім президентом японського світського буддистського товариства "Сока Гаккай", 1975 р. заснував міжнародну буддистську асоціацію "Сока Гаккай Інтернешнл". У 1983 р. за гуманістичну діяльність був відзначений званням лауреата Премії Миру ООН.

Особистий творчий доробок Дайсаку Ікеди різноманітний і багатограничний – вірші, поеми, лекції з філософії,

публіцистичні есе, нариси про подорожі, спогади про друзів, дитячі казки, романи, філософські твори, книги-діалоги, написані разом із видатними людьми сучасності. Окрім літературного хисту, він має талант художника-фотографа, невтомно фіксуючи тендітну дивовижність планети Земля.

На виставці представлено сто фоторобіт митця. Це неперевершені краєвиди Японії та інших куточків світу, захоплене споглядання поціновувача природи крізь призму об'єктиву. Його однаково зачаровують вражаюча панорама Гімалаїв та цвіт сакури, величний Ніагарський водоспад та метелик на листочку, адже все це – прояв геніальності й неповторності природи. Це найголовніше мистецтво Дайсаку Ікеди – бачити Прекрасне як у величому, так і в малому, та доносити це трепетне відчуття до глядача.

На фотовиставці окрім робіт можна почитати й уривки з есе Дайсаку Ікеди, які тематично співвіднесені з представленими роботами: "Цвіт сакури", "Поема квітів Індії", "Ніжна береза", "Багряна осінь в Кіото", "Сливові квіти під снігом" та

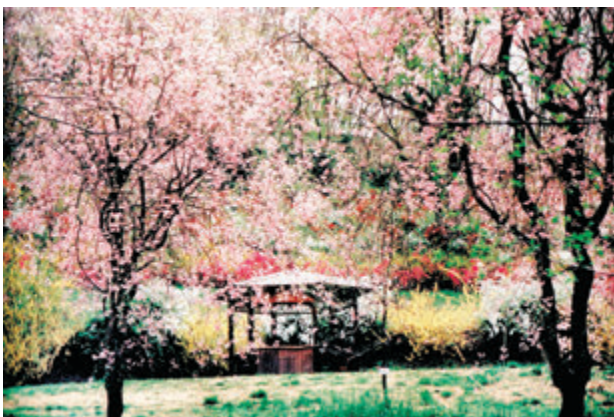
багато інших. У них філософ розмірковує над сенсом буття, плином часу, людськими цінностями, вічністю та уроками, яким людей можуть навчити найменша квіточка чи комашка. Варто лише зупинитися, озирнутись навколо і... нарешті побачити, наскільки ПРЕКРАСНИЙ світ навколо нас. Споглядання й роздуми – ось ключ до внутрішньої гармонії.

Для Дайсаку Ікеди фотографія – поезія світу. Саме таку назву має одне з його есе. В ньому митець висловлює своє ставлення до фотомистецтва. "Швидкоплинність витонченості становить саму суть фотографії. Буддизм стверджує "єдність миті і вічності": мить включає в себе вічність, а вічність – мить. Сьогодні ж є одночасно плодом минулого й насінням майбутнього. Тому в кожній миті існування, що підтримується життєвою енергією, ховається унікальна цінність безупинного і нескінченного потоку часу. Фотографія для мене – це поезія вічності в красі, що минає. А життя людини – ода перемозі духовної боротьби перед вічною миттю."

Як тут не погодитись з мудрим філософом і не замислитись над сенсом буття...

Майя Заховайко

P.S. Виставка працюватиме до 31 жовтня в міському музеї "Духовні скарби України" (вул. Десятинна, 12) щодня з 11.00 до 19.00.

ГРАНІ ТВОРЧОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ННТБ

Мистецька виставка "Грані творчості", участь у якій взяли співробітники Науково-технічної бібліотеки, відбулася наприкінці вересня з нагоди святкування Всеукраїнського дня бібліотек.

Вишукані картини з природних матеріалів, морські та рослинні фантазії представила відвідувачам співробітниця відділу науково-технічної літератури С.В.Давтян. Жанр макраме показала в своїх мініатюрах С.М.Лебедева, а роботи зі шкіри – Л.І.Крепак. Навіть такий особливий вид мистецтва, як корнепластика, був представлений на нашому вернісажі. Химерні фігурки, свічники, вази, виготовлені з дерева зав. сектору Л.А.Миргородською, викликали загальне захоплення.

С у нас і свої фотомитці – 4 експозиції дуже професійно оформили Н.М.Белікова, О.Д.Носко, С.І.Барабаш, О.В.Пархоменко.

Ми відкрили для себе новий жанр – картини-колажі талановито виконанні Л.В.Маловою.

Справжніми "іменинами серця" було споглядання грандіозної аплікації та двох кумедних ляльок, виготовлених О.А.Корінець. А від двох зворушливих пасхальних кроликів, пошитих Ю.М.Вдовиченко, не можна було відвести очей.

Серед жінок традиційно популярне плетіння на спицях. Модні жакети, топи та светри, і навіть лялька показали Є.С.Брезницька, І.О.Литвиненко, З.Д.Стерхова, С.О.Зуєва, Т.М.Жесткова, Л.І.Трач, М.С.Аверкієва, Т.В.Безрукова, Л.В.Тепікіна, Л.М.Стеценко.

Моделльні костюми, "маленьку чорну сукню", і навіть фірмовий капелюшок за матеріалами журналу "Бурда моден" продемонструвала зав. сектору В.М.Вознюк.

І нарешті – головне. Прекрасне вишивання. Фаворити вернісажу мали окремі експозиції. Особливо запам'ядалися вишуканий японський триптих зав. відділу навчальної літератури С.М.Кириленко та серветки О.П.Слесаревої і І.О.Литвиненко, чоловічі вишиванки Г.Г.Ряжевої.

В іншу прекрасну реальність занурюєшся, дивлячись на вишиванки зав. відділу соціально-економічної і художньої літератури Л.К.Левченко.

А яка термінологія: угорська вишивка, горьківське мереживо, китайська гладь! На окремому стелажі розташувались вишиті картини О.П.Слесаревої, Л.І.Трач, Г.Г.Ряжевої, Л.К.Левченко, С.С.Брезницької, І.М.Філоненко.

Я була приємно вражена представленими експонатами. Люди, з якими працюєш не один десяток років, виявилися такими різнобічно обдарованими майстрами. Дивилася на цю красу й думала: творчість – це головне для людини, мабуть, потяг до прекрасного і визначив вибір прекрасної професії – бібліотекаря.

М.С.Аверкієва, зав. відділу періодичних видань бібліотеки, організатор виставки

КУТОЧОК ЗДОРОВ'Я ТА ВІДПОЧИНКУ

У серпні мені вдалося побувати на Миргородському курорті, який по праву вважають кращим із кращих. Мінеральна вода "Миргородська" своїми лікувальними властивостями відома по всій Україні, країнах близького та далекого зарубіжжя.

Окрасою курорту, якому нещодавно виповнилося дев'яносто років, є санаторій "Миргород", відкритий у 1976 році. До його розбудови багато зусиль доклав тодішній керівник курорту І.О.Ігнатенко. Головними лікарями там працювали висококваліфіковані фахівці: заслужений лікар України М.П.Мельник, лікарі В.М.Яковець та В.Г.Рогачов.

Санаторій "Миргород" розташований на мальовничому березі річки Хорол, потопаючи в зелені берізі і сосен.

Він одночасно приймає 420 відпочиваючих. З 1981 року цей заклад очолює відомий курортолог, заслужений лікар України, лікар вищої категорії П.І.Гриневич. На вигляд суворий, насправді ж добрий і ширий, він весь у роботі, в повсякденних турботах та проблемах життя й функціонування провідного санаторію.

Хворі користуються послугами загальнокурортної водогазеликарні, діагностичного центру (клінічної, біохімічної, імунологічної, бактеріологічної лабораторій; кабінетів дуоденального зондування, внутрішньошлункової РН-метрії, гастроскопії, УЗД, радіологічного контролю, комп'ютерної діагностики, електрокардіології та реовазографії). У цілому ж санаторій "Миргород" спеціалізується на лікуванні захворювань органів травлення.

Основні лікувальні процедури: прийом лікувальної мінеральної води внутрішньо та зовнішньо, бальнеогрязелікування, дієтичне харчування, кліматолікування, лікувальна фізкультура, апаратна фізіотерапія, інгаляції, терапія, ароматерапія, масаж, голкоректотерапія, спелеотерапія (лікування в соляній шахті).

Серед плеяди провідних фахівців курорту "Миргород" помітно виділяється завідувач терапевтичного відділення Л.М.Боженко. Леонід Миколайович завжди у вирі подій курорту, заклопотаний проблемами трудового

колективу та відпочиваючих. Надзвичайно важливою ланкою великого господарства санаторію є приймальне відділення, яке очолює Г.М.Ткаченко. У колективі санаторію "Миргород", а це 178 працівників, склався здоровий позитивно-психологічний клімат. Серед них 17 лікарів високої кваліфікації. Кожен член колективу напружено й ефективно працює, прагне зробити свій внесок до загальної справи.

Колектив санаторію "Миргород" славиться й іншими фахівцями курортної справи. Саме вони створюють славу, популярність та імідж санаторію. Це лікар-ендокринолог В.Борячок, головна медсестра, заслужений працівник охорони здоров'я України К.Щербань, медичні сестри С.Герашенко, Н.Чернюк, Н.Нікіфорова, Н.Філіпова, Л.Заїка, Г.Жижка, молодша медсестра З.Супрун, сестри-господині О.Авраменко та В.Савченко, офіціант Л.Носуляк та ін.

Колектив санаторію "Миргород" під керівництвом головного лікаря П.І.Гриневича прагне досягти нових висот у

лікувально-оздоровчої справи, зробити все для того, щоб відпочиваючі почували себе комфортно.

Київські політехніки часто користуються послугами цього курорту і з великим задоволенням відпочивають та лікуються тут, вони бажають оздоровити подальшого процвітання.

О.Д.Зубалій, проф. кафедри історії

ЖОВТЕНЬ

Фото В.Ігнатенка

«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК»

газета Національного технічного університету України

«Київський політехнічний інститут»

✉ 03056, Київ-56
проспект Перемоги, 37
корпус № 1, кімната № 221

☎ гол. ред. 241-66-95; ред. 454-99-29

Головний редактор
В.В.ЯНКОВИЙ

Провідний редактор
В.М.ІГНАТОВИЧ

Редактор
Н.Є.ЛІБЕРТ

Дизайн та комп'ютерна верстка
Л.М.КОТОВСЬКА

Комп'ютерний набір
Л.М.КОТОВСЬКА

Коректор
О.А.КІПХЕВИЧ

Ресстраційне свідоцтво Кі-130
від 21. 11. 1995 р.

Друкарня ТОВ «Атопол»,
м. Київ, бульвар Лепсе, 4
Тираж 2000

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори.
Позиція редакції не завжди збігається з авторською.